

Τί είν' οι ήρωές μας; Μην είν' ο Γλέζος; Μην είν' ο Μπελογιάννης;

Ο Μανώλης Γλέζος και ο Νίκος Μπελογιάννης, αποτελούν ίσως τα καλύτερα παραδείγματα της εν Ελλάδι βιομηχανίας κατασκευής ψεύτικων ηρώων. Αν και το να είναι κάποιος επαγγελματίας «ήρωας», δηλαδή να αντιμετωπίζεται ως τέτοιος χωρίς να είναι ή να το αξίζει, και να ωφελείται απ' αυτό, ίσως είναι το λιγότερο. Με λίγη σόδα καταπίνεται...

Το χειρότερο είναι πως, άνθρωποι που αποδεδειγμένα στράφηκαν εναντίον των συμφερόντων της «πατρίδας» τους, με ενέργειες από αντεθνικές έως προδοτικές, έφτασαν να γίνονται είδωλα και παραδείγματα προς μίμηση και να τιμώνται κι από την πολιτεία για την «προσφορά» τους.

Το μεγαλείο της ελληνικής σχιζοφρένειας, θα λάμψει για μία ακόμη φορά...

Μανώλης Γλέζος - Ο επαγγελματίας «ήρωας»

Σε κάποιους ίσως είναι γνωστό, ότι αποτελεί μοναδική περίπτωση παγκοσμίως, που κάποιος αυτοχρίζεται αναδρομικά ήρωας, για μια ηρωική πράξη, για την οποία δεν υπάρχει καμμία άλλη απόδειξη της τέλεσής της απ' αυτόν, πλην της δικής του μαρτυρίας και μάλιστα 4 χρόνια μετά απ' αυτήν. Μιλάμε για την περίφημη υποστολή της γερμανικής σημαίας από τον Βράχο της Ακρόπολης. Αλλά ακόμη κι αν παρακάμψουμε τις φανερές αδυναμίες του σεναρίου που προώθησε ο Γλέζος για την ιστορία αυτή και την δεχθούμε ως

αληθινή, και πάλι θα οδηγηθούμε σε μερικά αδιέξοδα. Η πράξη, όποιος κι αν την έκανε, είναι αναμφίβολα ηρωική. Λαμβάνοντας όμως υπόψιν τα ιστορικά δεδομένα, σε σχέση με το ΚΚΕ, είναι κάπως παράταιρο που κάλυψε την ενέργεια αυτή του Γλέζου με τον μανδύα της κομμουνιστικής αντίστασης, όταν είναι γνωστό, ότι εκείνη την εποχή το ΚΚΕ δεν ήταν ήταν και πολύ...«φανατικό» με την αντίσταση κατά των Γερμανών εισβολέων. Λίγες μέρες μάλιστα, πριν την υποστολή της γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη, στις 3 Μαΐου 1941, κι αφού είχαν εισέλθει οι Γερμανοί στην Αθήνα, εκδίδεται ένα μανιφέστο του ΚΚΕ, το οποίο στην ουσία καταδικάζει την άρνηση της Ελλάδος να υποταχθεί αμαχητί στον

Άξονα και η οποία άρνηση «έγινε αιτία να προκαλέσει και τη χιτλερική εισβολή». Βέβαια, το ΚΚΕ, έσπευσε να σηκώσει την σημαία της «αντίστασης», ευθύς μόλις μπήκε στον πόλεμο η «μάννα» Σοβιετική Ένωση, που μέχρι τότε τα είχε κάνει «πλακάκια» με τον Χίτλερ.

Αν το πάει κάποιος, ακόμη πιο πέρα, αυτή η ηρωική πράξη, με βάση την ιδεολογία του ΚΚΕ, μόνο «εθνικιστική» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη πιο πολύ, αν λάβει κανείς υπόψιν του, πως ακόμη και στην περίπτωση που θεωρήσουμε ως δεδομένο ότι την γερμανική σημαία την υπέστειλε ο Γλέζος (αν και οι Γερμανοί μιλούν για υπεξαίρεση, που σημαίνει ότι δεν ήταν στον ιστό, πόσο μάλλον αφού ήταν νύχτα), τότε θα πρέπει να εξηγήσει ο Μανώλης Γλέζος, γιατί δεν αναφέρει ότι εκείνη την εποχή (1941), δεν είχε καμμία σχέση με το ΚΚΕ και τον Κομμουνισμό οι οποίοι πιστώνονται κι αυτοί αυτή την πράξη αντίστασης, αλλά αποτελούσε μέλος της ΕΟΝ. Της νεολαίας δηλαδή, του δικτάτορα Ιωάννη Μεταξά.

Το κεφάλαιο αυτό της ζωής του Μανώλη Γλέζου δεν είναι και πολύ γνωστό, και ο ίδιος αποφεύγει επιμελώς να κάνει οποιαδήποτε αναφορά στην περίοδο αυτή. Απεναντίας, εμφανίζεται το 1939 να είναι μέλος αντιφασιστικής ομάδας, ενάντια στην δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά. Προφανώς γιατί θα χαλάσει την εικόνα του σωστού και ιδεολόγου κομμουνιστή, πολέμιου των μοναρχοφασιστικών καθεστώτων, πάνω στην οποία έχει χτίσει την πολιτική του σταδιοδρομία. Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι η ένταξη στην ΕΟΝ, ήταν εκ των πραγμάτων, ουσιαστικά υποχρεωτική (τυπικά όχι) κι αυτό έχει αρκετή δόση αλήθειας. Μόνο που ο Γλέζος, δεν φαίνεται να είναι είναι ένα αδρανές και παθητικό μέλος της ΕΟΝ. Αντιθέτως μάλιστα... Αρκετά διαφωτιστικό (αν και κάπως υπερτονισμένο), είναι ένα δημοσίευμα της εφημερίδας «Απογευματινή» (12 Δεκεμβρίου 1958), το οποίο συνοδεύεται κι από μια φωτογραφία του Μανώλη Γλέζου, ως αεροπόρου της ΕΟΝ.

Ὁ ἀριστερὰ ἀνεμοπόρος—φαλαγγίτης τῆς Εὐ.Ο.Ν., εἶναι ὁ συλληφθεὶς διὰ κατασκοπίαν διευθυντὴς τῆς «Λύγης» καὶ διακεκριμένον στέλεχος τοῦ ΚΚΕ Μανώλης Γλέζος. Ὅπως ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὸ παρατιθέμενον ρεπορτάζ, ὁ Γλέζος ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἐθελοντῶν τῆς Εὐ.Ο.Ν., ὡς φαλαγγίτης δὲ διεκρίθη διὰ τὴν φανατικὴν προσήλωσιν του εἰς τὴν δικτατορίαν Μεταξᾶ. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῶν ἀνεμοπόρων τῆς Εὐ.Ο.Ν. εἰς τὸ Βελεστίνον τοῦ Βόλου, ὅταν ὁ Γλέζος ἐξεπαιδεύετο ἐκεῖ, ἐπιλεγεῖς κατόπιν αὐστηρῶν κριτηρίων, ὡς ἐνθουσιώδους φίλος τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος.

Ο «εθνικός ἥρως» τῆς Ε.Δ.Α

Ο σημερινὸς δυναμικὸς κομμουνιστής, ὁ διάδοχος τοῦ Ζαχαριάδη καὶ τοῦ Γκρόζου, ἦταν κατὰ τὴν περίοδον τῆς δικτατορίας Μεταξᾶ, στέλεχος τῆς Εὐ.Ο.Ν., φαλαγγίτης ἐκλεκτός!

Συγκεκριμένως μόλις ιδρύθη ἡ Ε.Ο.Ν., ὁ Γλέζος ἐσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ καταταγῇ ὡς ἐθελοντής. Εἶχε μάλιστα προκαλέσει τόσῃ ἐντύπωσιν ἡ πειθαρχία καὶ ὁ φανατισμὸς που ἐπέδειξεν ὡς φαλαγγίτης, ὥστε ἐπελέγη διὰ νὰ εκπαιδευθῇ εἰς τὸ ἀνεμοπορικὸ τμήμα τῆς Νεολαίας. Ἀς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐπιλογή διὰ τὴν Ἀνεμοπορία τῆς Ε.Ο.Ν. ἐβασίζετο σὲ αὐστηρὰ κριτήρια, δεδομένου ὅτι οἱ εκπαιδευόμενοι ἐπρόκειτο νὰ ἀποτελέσουν στελέχη τῆς ἐλληνικῆς ἀεροπορίας.

Διαφωτιστής της Ε.Ο.Ν.

Μετά την επιλογήν του ο Γλέζος που δεν είχε καμμίαν σχέσιν με τον σημερινόν φανατικόν κομμουνιστήν, αλλ' αντιθέτως ήτο φανατικός φίλος της Δικτατορίας, απεστάλη το 1938 εις το Βελεστίνον του Βόλου όπου υπήρχε το Πανελλήνιον Στρατόπεδον Εκπαιδεύσεως εις την Αεροπορίαν. Την εκπαίδευσίν του εκεί ανέλαβον οι τότε εκπαιδευταί κ.κ. Γεώργιος Πέσκε, ο γνωστότατος ζωγράφος και ανεμοπόρος Ερρίκος Βασενχόρεν και ο Ιωάννης Αδοσιάδης.

Εις το στρατόπεδον Βελεστίνου, ο Μανώλης Γλέζος είχεν επιδείξει επιμέλειαν εις την εκπαίδευσίν του, χωρίς να υστερή η συμπεριφορά του από την προτέραν του, έναντι του δικτατορικού καθεστώτος.

Συγκεκριμένως, δεν έπαυεν να εκδηλώνη τον ενθουσιασμόν του δι' αυτό, να εκφράζη την χαράν του διότι ήτο φαλαγγίτης και να αναλύεται εις διθυράμβους διά τα αγαθά του δικτατορικού καθεστώτος! Το μόνον μελανόν σημείον κατά την περίοδον αυτήν της ζωής του, ήτο ο στενώτατος φιλικός δεσμός του μ' έναν άλλον φαλαγγίτην, με τον οποίον ουδέποτε απεχωρίζετο. Και ο οποίος είχε κατηγορηθή διά κλοπήν ειδών συναδέλφων του και του στρατοπέδου.

Πως κατήγγειλεν έναν αγρότη

Γενικότερα, τον Μανώλην Γλέζον ως στέλεχος της Ε.Ο.Ν. σκιαγραφούν τα κάτωθι στοιχεία και γεγονότα:

1) Ήτο ανταποκριτής του περιοδικού «Εθνική Νεολαία» του στρατοπέδου Βελεστίνου, του οποίου μετέδιδε την κίνησιν. Χαρακτηριστικόν είναι ότι την κίνησιν μετέδιδε με παλμόν ενθουσιώδη υπέρ του δικτατορικού καθεστώτος, αποσπώντας δι' αυτό πολλάκις τα συγχαρητήρια των ανωτέρων του.

2) Ήτο εις την υπηρεσίαν Εθνικής Διαφωτίσεως, μίαν υπηρεσίαν την οποίαν απετέλουν φυσικά, διακεκριμένα και φανατικά στελέχη του δικτατορικού

καθεστώτος. Και εις τον τομέα αυτόν ο Μανώλης Γλέζος είχε αποδείξει εξαιρετική δραστηριότητα και δείγματα φανατικής προδηλώσεως.

3) Όπως διηγούνται όλοι όσοι τον ε γνώρισαν τότε, η όλη πολιτεία του ως φαλαγγίτου, ήτο υποδειγματική και διεκρίθη ως αγωνιστική φυσιογνωμία της φάλαγγος.

4) Ενδεικτικόν του φανατισμού του ως φαλαγγίτου είναι το ακόλουθον γεγονός: Κάποτε διεπληκτίσθη μ' έναν Βολιώτη, τον οποίον ήκουσε να καταφέρεται κατά του Ιωάννη Μεταξά. Το γεγονός αυτό εξηρέθισε τον σημερινόν επίλεκτον κομμουνιστήν, εξυλοκόπησε τον ασεβούντα κατά του προσώπου του δικτάτορος και εν συνεχεία τον κατήγγειλε, με αποτέλεσμα να υποστή ο ατυχής Βολιώτης τις δυσάρεστες συνέπειες της τόλμης του.

5) Λόγω παραστήματος ήτο ο μόνιμος σημαιοφόρος του στρατοπέδου, οι δε ανώτεροί του τον έφεραν ως παράδειγμα υποδειγματικού φαλαγγίτου εις τους άλλους φαλαγγίτας.

6) Δημιουργούσε συχνά επεισόδια πάσης φύσεως με όλους τους συναδέλφους του, όλα όμως του εσυγχωρούντο, λόγω της φανατικής προσηλώσεώς του προς το δικτατορικό καθεστώς. Κυριολεκτικώς, ήτο το αγαπημένο παιδί των ανωτέρων του.

7) Κατά την κηδείαν της Περικάκη, η οποία ήταν η μόνη ανεμοπόρος που εφονεύθη ενώ εξεπαιδεύετο, ο Γλέζος εζήτησε και συμπεριελήφθη εις το τιμητικόν απόσπασμα που συνώδευσε τον νεκρόν της και με ιδίαν πρωτοβουλίαν συνεκέντρωσεν όγκους ανθέων διά την την κηδείαν.

Όσα παραθέσαμεν είναι ένα κομμάτι άγνωστο της ζωής του σημερινού εκλεκτού

του Κ.Κ.Ε. Και ασφαλώς δεν αποτελούν διά τους ομοϊδεάτες του που τον θαυμάζουν, έναν από εκείνους τους τίτλους με τους οποίους αρέσκονται να τον στολίζουν. Διότι αποδεικνύεται ότι ο φανατικός σημερινός κομμουνιστής, ήτο κατά το παρελθόν, φανατικώτερος ίσως, «μοναρχοφασίστας»!

Λόγω της πράξης αυτής, ο Γάλλος στρατηγός Σαρλ Ντε Γκολ, φέρεται να τον έχει αποκαλέσει ως τον «πρώτο αντιστασιακό (ή παρτιζάνο, ή ιππότη) της Ευρώπης». Σε κάθε περίπτωση πάντως, τα χνάρια αυτής της ιστορικής δήλωσης φαίνεται κάπου να χάνονται μέχρι να φτάσουν στην πρωτογενή πηγή που την αποδίδει στον Ντε Γκολ. Κατά το υπόλοιπο της Κατοχής ο Γλέζος έκανε «αντίσταση» ως υπάλληλος του δήμου Αθηναίων, γιατί όπως υποστήριξε παρ' ότι πήγε εθελοντής στο αλβανικό μέτωπο, δεν τον δέχθηκαν λόγω ηλικίας (20 χρονών γομάρι, εθελοντής, αρτιμελής, και δεν τον δέχτηκαν, λες και περίσσευε το έμπυχο υλικό· είναι να απορεί κανείς...). Με άλλα λόγια, το «σύμβολο της Αντίστασης», ο «ήρωας» Μανώλης Γλέζος, δεν έχει ρίξει ούτε μια τουφεκιά στον πόλεμο, δεν έχει πυροβολήσει ούτε μπεκάτσα, όταν πλήθος «ανώνυμων» Ελλήνων, πέθαναν αφανείς και ξεχασμένοι, έχοντας δώσει στην πατρίδα, από χέρια και πόδια, μέχρι και την ίδια τους τη ζωή. Στο «ηρωικό» βιογραφικό του, αναφέρονται συλλήψεις από Γερμανούς και Ιταλούς λόγω «αντιστασιακής δράσης» (άγνωστο αν όλες αυτές πιστοποιούνται κι από άλλον πλην του Γλέζου), αλλά όλως περιέργως ουδέποτε βρέθηκε αντιμέτωπος με το εκτελεστικό απόσπασμα .

Απέναντι σ' αυτό όμως θα κινδυνεύσει να βρεθεί το 1949, όταν συνελήφθη μαζί με τον Λεωνίδα Κύρκο και 20 ακόμα κομμουνιστές την ώρα που ήταν έτοιμοι να ανέβουν στο βουνό για να πολεμήσουν για την «πατρίδα» με τις τάξεις του ξενοκίνητου ΔΣΕ. Το έκτακτο στρατοδικείο τους καταδίκασε σε θάνατο, στις 21 Μαρτίου 1949, για συμμοριτισμό, αλλά και γιατί αρνήθηκαν να καταδικάσουν τις αποφάσεις της 5ης Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ (30-31 Ιανουαρίου 1949) που έκαναν λόγο για ανεξάρτητη Μακεδονία. Λόγω όμως της ηρωικής πράξης του Γλέζου που τον ακολουθούσε, η ποινή μετατράπηκε σε ισόβια και τελικά αποφυλακίστηκε στις 26 Ιουλίου 1954.

Οι δάφνες που έδρεψε ο Γλέζος, ως συνέπεια της αποδιδόμενης σ' αυτόν ηρωικής πράξεως της υποστολής της γερμανικής σημαίας, φαίνεται ότι εξακολούθησαν να λειτουργούν προστατευτικά γι' αυτόν και το 1959, όταν οδηγήθηκε σε δίκη, για συνέργεια σε κατασκοπεία σε βάρος της Ελλάδος και για λογαριασμό της Κομμουνιστικής Διεθνούς (δηλαδή της Σοβιετικής Ένωσης), μαζί με άλλα 19 στελέχη και οπαδούς του ΚΚΕ (μεταξύ των οποίων και ο μετέπειτα εκδότης της «Καθημερινής» Αντώνης Καρκαγιάννης). Πιο συγκεκριμένα, ο Γλέζος κατηγορήθηκε ότι παρείχε κάλυψη και στέγη στον Κωνσταντίνο Κολιγιάννη, ηγετικό στέλεχος του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που είχε την έδρα του στην Σοβιετική Ένωση. Ο Κολιγιάννης ως ηγέτης κατασκοπευτικού δικτύου που μετέδιδε πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως κυρίως, μπήκε παράνομα στην Ελλάδα με πλαστό διαβατήριο και ο Γλέζος, με πλήρη γνώση των σκοπών και της ιδιότητας του Κολιγιάννη, του παρείχε άσυλο στο σπίτι της ετεροθαλούς αδελφής του, Βασιλικής Δολιανίτου και του συζύγου της, Γεωργίου Δολιανίτη, στους οποίους τον παρουσίασε ως έναν ξάδελφο (με το ίδιο όνομα: Μανώλης Γλέζος) από την Νάξο. Παρ' ότι το δίκτυο εξαρθρώθηκε και βρέθηκαν κωδικοποιημένα έγγραφα, ο Κολιγιάννης κατάφερε να διαφύγει της σύλληψης, ενώ ο Γλέζος αρνήθηκε κάθε ανάμιξη στην υπόθεση και κάθε σχέση με τον Κολιγιάννη, με το «ακλόνητο» επιχείρημα, πως αν τον συναντούσε θα του έπαιρνε συνέντευξη (ήταν διευθυντής της «Αυγής» τότε). Τον εξέθεσε όμως η αδελφή του με την κατάθεσή της (αργότερα ανακάλεσε επικαλούμενη «ψυχολογική βία»), αν και η αστυνομία που παρακολουθούσε τον Κολιγιάννη, έτσι κι αλλιώς γνώριζε για τις συναντήσεις

τους στο σπίτι της Δολιανίτου.

Ο κατηγορούμενος διευθυντής της «Αύγης», Έμμ. Γλέζος, όπαντά εις
ερωτήσιν τού προέδρου.

Κινητοποιήθηκε τότε ολόκληρο το Παραπέτασμα και στις κομμουνιστικές χώρες, με κύριο ενорχηστρωτή την Σοβιετική Ένωση, έγιναν διάφορες «αυθόρμητες» εκδηλώσεις συμπαράστασης στον Μανώλη Γλέζο (αυτό που σήμερα κάποιοι ονομάζουν «διεθνή κατακραυγή»), ενώ κάποιοι ηγέτες, όπως ο πρόεδρος της Σοβιετικής Ένωσης, Κλίμεντ Βοροσίλοφ, έστειλαν εκκλήσεις για απελευθέρωση του Γλέζου, διότι «η κοινή γνώμη τής Σοβιετικής Ενώσεως εκδηλοί βαθείαν ανησυχίαν διά την τύχην τού Έλληνος προοδευτικού δημοσίου παράγοντος, τού εθνικού ήρωος τής Ελλάδος Εμμανουήλ Γλέζου, η ζωή και η ελευθερία τού οποίου απειλούνται». Οι εκκλήσεις αυτές απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες και ως ωμή

παρέμβαση στα εσωτερικά της χώρας και το έργο της δικαιοσύνης, από βασιλιά (Πάυλος), κυβέρνηση (Καραμανλής) και αντιπολίτευση (Παπανδρέου), ενώ η συνεχής επίκληση της ηρωικής πράξης του Γλέζου (ή εν πάση περιπτώσει, της αποδιδόμενης στον Γλέζο) ανάγκασε τον πρόεδρο του στρατοδικείου, συνταγματάρχη Πολυχρονόπουλο να πει μεταξύ άλλων: «Δεν υπήρξε μόνον αυτός ήρωας κατά την περίοδο της Κατοχής και του ελληνοϊταλικού πολέμου, αλλά όλοι οι Έλληνες υπήρξαν ήρωες. Κι ένα άλλο ακόμη, ότι όλοι εκείνοι οι αφανείς ήρωες δεν κατέθεσαν τον ηρωισμόν τους διά να εισπράξουν επιτόκια όπως έκαμεν αυτός. Ετιμήθη διά το κατόρθωμά του και από τους Έλληνες αλλά και διεθνώς». Λίγες ημέρες αργότερα, η Σοβιετική Ένωση θα προχωρήσει σε διάβημα και στον ΟΗΕ. Την ίδια στιγμή, θα διοχετεύσει στην Ελλάδα 50.000 δολάρια για την υπεράσπιση του Γλέζου, μέσω της «Επιτροπής Αλληλεγγύης» που δημιουργήθηκε στη Γαλλία (εφημερίδα Ακρόπολη, 8-11-1987, συνέντευξη Ιλία Τζιρκβέλοφ, αξιωματικού της KGB, διαφυγόντα στη Δύση).

Τελικά, ο Γλέζος θα την γλυτώσει με 5 χρόνια φυλάκιση, 4 χρόνια εκτόπιση στον Άγιο Ευστράτιο και 8 χρόνια στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων (η προβλεπόμενη ποινή για το παράπτωμά του ήταν ισόβια δεσμά ή θάνατος). Το ίδιος έτος, τον Δεκέμβριο του 1959, η Σοβιετική Ένωση, αναγνωρίζοντας προφανώς

τις πολύτιμες «υπηρεσίες» του, θα εκδόσει μία και μοναδική αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων με την εικόνα του Μανώλη Γλέζου. Η Ελλάδα μη αφήνοντας αναπάντητη αυτήν την πρόκληση, εκδίδει κι αυτή δύο σειρές γραμματοσήμων με την εικόνα του Ούγγρου πολιτικού Ίμρε Νάγκι και την διευκρινιστική επιγραφή «Ελευθερία εις τους λαούς», ο οποίος οδηγήθηκε στην κρεμάλα από τους Σοβιετικούς το 1958, όταν θέλησε να βγάλει την Ουγγαρία από το άρμα της Σοβιετικής Ένωσης. Τελικά και οι δύο χώρες θα αποσύρουν σύντομα τα γραμματόσημα. Ο Γλέζος, αποφυλακίστηκε δύο χρόνια νωρίτερα πριν την λήξη της ποινής του, στις 15 Δεκεμβρίου 1962.

Λίγους μήνες μετά όμως ο Γλέζος, όντας βουλευτής και της ΕΔΑ, θα «χτυπήσει» ξανά, όταν στα πλαίσια της απονομής σ' αυτόν του «Βραβείου Ειρήνης Λένιν», στις 30 Ιουλίου 1963 στην Μόσχα, και σύμφωνα με όσα μετέφερε το Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων, μέσω του ανταποκριτή του Ραφαέλι, «εξεφράσθη υπέρ της λύσεως του προβλήματος των μακεδονικών μειονοτήτων δια διαπραγματεύσεων, διετύπωσε δε την ελπίδα ότι τριμερείς βαλκανικοί διαπραγματεύσεις θα

επέτρεπαν εις δεδομένην στιγμήν την ίδρυσιν μιας αυτονόμου Μακεδονίας». Η απάντηση αυτή, που ήρθε μετά από ερώτηση Καναδού δημοσιογράφου (αυτό δεν ήταν τυχαίο, καθώς οι «μακεδονικές» οργανώσεις στον Καναδά είχαν ιδιαίτερη δράση), θα προκαλέσει σάλο στην Ελλάδα. Ο άνθρωπος που υποτίθεται ότι κατέβασε την γερμανική σημαία ορμώμενος από πατριωτικά συναισθήματα, δεν δίσταζε να κατεβάσει και την ελληνική από ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής επικράτειας και να ανεβάσει μια άλλη -πιθανότατα ερυθρού χρώματος. Σύμφωνα με τις έρευνες που διέταξε ο τότε πρωθυπουργός Παναγιώτης Πιπινέλης, το Γαλλικό Πρακτορείο επιβεβαίωσε τα λεχθέντα, ενώ δεν ήταν το μόνο που δημοσίευσε αυτή την δήλωση.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ Γαλλικοῦ Πρακτορεί- ου

Λέγει, ἐν πρώτοις, τὸ τηλεγράφημα τῆς κεντρικῆς διεύθυνσεως τοῦ Γαλλικοῦ Πρακτορείου ὅτι κατεβλήθη ἐπίμονος προσπάθεια ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπὸν τῆς ἐν Μόσχᾳ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ Γλέζου.

«Οὐδεμία ἀπάντησις — ἐξακολουθεῖ — ἐδόθη εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν αἴτησιν, μίᾳ δευτέρᾳ αἴτησις ἀνταπεκρίτως ἀπενυθύθη σήμερον τὴν πρώτην πρὸς τὴν Σοβιετικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν ξενάγησιν του (Μανώλῃ Γλέζου) κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς ἐν ΕΣΣΔ, ἀλλ' ἀπηντήθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν νὰ προωθῇ μετὰ τοῦ Γλέζου τὸ ἐπίτημα τῶν δημοσιογράφων.

Μία προσεκτικὴ ἀντιπαραβολὴ τῶν σημειώσεων τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ παρόντες εἰς τὴν συνέντευξιν τύπου τῆς 30ῆς 'Ιουλίου ξένοι ἀνταποκριταὶ τῆς Δύσεως ἐπιτρέπει τὴν διαπίστωσιν ὅτι, ἐξαιρέσει λαπτομερειακῶν τινῶν ἀποχωρήσεων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἤδυνάτο νὰ πάσχη ἡ δηλώσις τοῦ Μανώλῃ Γλέζου ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐγένετο διπλὴ ἐν συντησίᾳ μετάφρασις ἐκ τῆς ἐλληνικῆς εἰς τὴν ρωσικὴν καὶ ἀκολουθῶς ἐκ τῆς ρωσικῆς εἰς τὴν γαλλικὴν, ἡ μετάδοσις τῆς δηλώσεως ταύτης εἰς τὸν συνηθὺς τύπον ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γλέζου σκέψις.

Ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀνταποκριτὴς κομμουνιστικῆς εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος ἐσημείωσε εἰδικώτερον τὸ ἀκόλουθον κρίσιμον: «Ἀπαντῶν εἰς ἐρώτησιν ὁ Μανώλῃς Γλέζος ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων τῶν Τουρκικῶν καὶ Μπαλκανικῶν μειονοτήτων ἐν Ἑλλάδι. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μπαλκανικὸν λαὸν ἐξήγγισεν ὅτι οὗτος ἦτο διηρημένος εἰς τρία τμήματα, τὸ ἐν διαδοῦν ἐν Ἑλλάδι, τὸ ἕτερον ἐν τῇ Γιουγκοσλαβίᾳ καὶ τὸ τρίτον ἐν Βουλγαρίᾳ. Ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς δημιουργίας ἐνὸς κλίματος χαλάρωσης μεταξὺ τῶν τριῶν ἐξισορροουμένων κρατῶν, κλίματος ὅπου θὰ τοῖς ἐπέτρεπε νὰ συζητήσουν καὶ νὰ ἐξάγουν εἰρηρικῶς μίαν λύσιν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μπαλκανικὸν πρόβλημα.

Αὐτὰ γράφει κομμουνιστικὴ ἐφημερίς, συμπύπτουσα κατὰ τοῦτο, ὡς διαπιστώνεται ὁπολύτως, πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποία μετέδωσε τὸ Γαλλικὸν Πρακτορεῖον. Προσέτι — ἐξ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς κυδερήσεως παρέσχε τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπός του ἐν Μόσχᾳ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν συνέντευξιν, εἶναι ἐκ τῶν πλέον διακεκριμένων δημοσιογράφων του.

Καὶ ὁ κ. Πιπινέλης κατέληξε:

«Ὅπως εἶπα, ἐν ἐπιθυμῶ τὸ πορᾶπαν νὰ συναγάγω τελικὰ συμπεράσματα, παρ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησα. Ὁ λόγος εἶναι εἰς τὴν Δικαιοσύνην. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου διότι τὸ ἐπιστόδιον αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαβηλῶθῃ τόσον ἐνθόνως ὡς ἐπιμονῇ τῆς Βουλῆς ἐπ' αὐτῷ τοῦ ἐθνικοῦ θέματος. Καὶ μόνον τοῦτο ἴαν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδώσῃ ἡ σημερινὴ συζήτησις, θὰ ἀποδῇ τελικῶς χρήσιμον».

Μεθ' ὃ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκηρύχθη λήξασα καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη διὰ τὴν Δευτέραν, ὅτε θὰ συνεχισθῇ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ νομοσχεδίου.

Ο Γλέζος διέψευσε την δήλωση αυτή (αποφεύγοντας επιμελώς να θίξει την ουσία του θέματος), αλλά οι Γάλλοι ουδέποτε ανασκεύασαν την είδηση, αν και είναι άγνωστο αν τους ζητήθηκε κάτι τέτοιο, παρ' ότι η ΕΔΑ απείλησε με μήνυση, χωρίς ωστόσο κι αυτή να πάρει σαφή θέση επί της ουσίας του ζητήματος...

Το 1985, ο «αγωνιστής» Γλέζος, δεν θα παραλείψει να «τιμήσει» με την παρουσία του, την κηδεία του «σύντροφου» Ενβέρ Χότζα -δηλαδή του Αλβανού Στάλιν.

Θα φτάσουμε στον Μάρτιο του 2010, όταν ο 88χρονος πλέον Μανώλης Γλέζος θα μας επιδείξει για μια ακόμη φορά την ταυτότητα του «ήρωα» και θα υποχρεώσει ένα 22χρονο παιδί να συρθεί μπροστά του για να του ζητήσει συγνώμη (έπειτα από τεράστια ψυχολογική πίεση που υπέστη από τα ΜΜΕ, αλλά κι από τον ίδιο τον πολιτικό του προϊστάμενο), επειδή την ώρα που έκανε την δουλειά του, ως αστυνομικός, τον παρεμπόδιζε να πάει να βεβηλώσει το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη και να προπηλακίσουν τους Ευζώνους της Προεδρικής Φρουράς με μερικούς κουραδόμαγκες του ΣΥΡΙΖΑ που τον είχαν βάλει μπροστά σαν ασπίδα (τι «επαναστάτες»...), και τον ψέκασε πάνω στην ένταση των στιγμών με δακρυγόνο. Το πιο σοβαρό λάθος όμως που έκανε ο αστυνομικός, ήταν ότι δεν γνώριζε αυτόν τον μεγάλο «ήρωα». Ο ίδιος ο Γλέζος δεν σεβάστηκε την προχωρημένη ηλικία του. Απαίτησε όμως με τον τρόπο του να την σεβαστούν οι άλλοι, χρησιμοποιώντας την ταυτόχρονα ως ασπίδα προστασίας για να το παίξει και πάλι «ήρωας» και «αγωνιστής» και να δώσει την «παράστασή» του. Και βγήκε μετά την εκβιαστική συγνώμη του αστυνομικού να πουλήσει και άφθονη μεγαλοψυχία, πασπαλισμένη με αριστερή «διαφώτιση» που κατέληγε στην προτροπή «να κατανοήσει αυτό το νεαρό παιδί το πρόβλημα».

Η δράση του «ήρωα» Γλέζου, συνεχίστηκε και τον Σεπτέμβριο του 2011, οπότε ως επικεφαλής της «Κίνησης Ενεργών Πολιτών Πάρου» εναντιώθηκε και ψήφισε αρνητικά για την τοποθέτηση προτομής του Μεγάλου Αλεξάνδρου στην Πάρο (στη θέση Θόλου Παροικιάς), με το απίστευτο αιτιολογικό: «Από την εποχή του Μ. Αλεξάνδρου και πιο πριν του πατέρα του Φιλίππου καταργήθηκε η δημοκρατία. Αρνούμαστε λοιπόν την διαστρέβλωση της ιστορίας»(!).

Στην ελληνική δημοκρατία της υποκρισίας, ο Γλέζος έχει τιμηθεί ουκ ολίγες φορές για την «αντιστασιακή» και «πατριωτική» του δράση, σε αντίθεση με έναν πραγματικό ήρωα, τον Σολωμό Σολωμού, που δεν περίμενε καν να νυχτώσει, που δεν κατάστρωσε κανένα κινηματογραφικό σχέδιο, για να ανέβει στον εχθρικό ιστό. Βάδισε ίσια προς αυτόν και σκαρφάλωσε πάνω του για να κατεβάσει την τουρκοκυπριακή σημαία, χωρίς να φοβηθεί τον θάνατο. Αυτός όμως ήταν «ερασιτέχνης»...

Νίκος Μπελογιάννης - Ο άγιος

Όποιος έχει παρακολουθήσει τις ταινίες «Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ» και «Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο», θα καταλήξει μοιραία στο συμπέρασμα ότι έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Το πρώτο είναι η ωραία και επιβλητική μουσική που ακούγεται και στις δυο ταινίες, με τον Μίκη Θεοδωράκη να έχει γράψει αυτή του «άνθρωπου με το γαρύφαλλο». Το δεύτερο είναι ότι προβάλλονται δύο αγιογραφίες· του Ιησού και το Μπελογιάννη. Το τρίτο είναι ότι πρόκειται σαφώς για ταινίες προπαγάνδας· θρησκευτικής η μία, πολιτικής ή άλλη. Και ως γνωστόν η προπαγάνδα δεν έχει και πολύ καλή σχέση με την αλήθεια, ή τουλάχιστον με την...αληθινή αλήθεια. Υπάρχει ωστόσο μια διαφορά ανάμεσά τους: Ο «Ιησούς απ' την Ναζαρέτ» είναι μια εξαιρετικά καλογυρισμένη ταινία, ενώ ο «άνθρωπος με το γαρύφαλλο» μια χοντροκομμένη προχειροδουλειά, με σαφώς μόνο ένα μάτι ανοιχτό: Τ' αριστερό.

Ο Νίκος Μπελογιάννης, προστέθηκε κι αυτός στο Πάνθεον των «ηρώων» της Αριστεράς, όταν καταδικάστηκε σε θάνατο το 1952 από το Α' Διαρκές Στρατοδικείο Αθηνών και εκτελέστηκε, με την κατηγορία της κατασκοπείας και της εσχάτης προδοσίας, ηγούμενος ενός δικτύου 100 περίπου ατόμων (μεταξύ των οποίων, η ηθοποιός Μαρία Φωκά, ο Τάκης Λαζαρίδης και η Έλλη Παππά - αδελφή της Διδούς Σωτηρίου), σε βάρος της Ελλάδος και υπέρ της Κομινφόρμ (δηλαδή της Σοβιετικής Ένωσης και των δορυφόρων της). Ο Μπελογιάννης, κατ' εντολήν του Ζαχαριάδη, μπήκε στην Ελλάδα με πλαστά στοιχεία και εφοδιασμένος με μεγάλα χρηματικά ποσά, επιδόθηκε στην αναδιοργάνωση του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ. Στο ίδιο πλαίσιο ανήκαν και μαζικές «δηλώσεις μετανοίας» που υπέγραφαν μέλη του ΚΚΕ για να μπορούν να δρουν σχετικά ανενόχλητα. Η αστυνομία θα ανακαλύψει τους κρυμμένους ασύρματους του ΚΚΕ σ' ένα

πτηνοτροφείο, με τους οποίους μεταδίδονταν πληροφορίες, κυρίως στρατιωτικής φύσεως. Τα στοιχεία θα είναι ατράνταχτα, καθώς ανακαλύφθηκαν και αρκετά ραδιογραφήματα (451 τον αριθμό), στα οποία αναφέρονταν θέσεις στρατιωτικών αποθηκών πυρομαχικών, κινήσεις στρατιωτικών μονάδων, θέσεις οχυρωματικών έργων κ.ά. Αργότερα θα ανακαλυφθούν κι άλλοι ασύρματοι. Τα μηνύματα μεταδίδονταν (μέσω Ρουμανίας) κρυπτογραφημένα και η αποκρυπτογράφηση κατέστη δυνατή, αφού βρέθηκαν και οι κώδικες αποκρυπτογράφησης, πριν προλάβει να τους καταστρέψει ο Ελληνορώσος ασυρματιστής, Βαβούδης, που τους κατείχε (ο ίδιος αυτοκτόνησε για να μην συλληφθεί, ενώ εκ των υστέρων ανακαλύφθη ότι ήταν ταγματάρχης της KGB). Ο Μπελογιάννης δεν αρνήθηκε (δεν μπορούσε άλλωστε, βάσει των στοιχείων που είχαν αποκαλυφθεί) την ύπαρξη των ασύρματων (που η λειτουργία τους υπολογίζονταν από το 1947). Προσπάθησε όμως να αποποιηθεί την ευθύνη της μετάδοσης μηνυμάτων με πληροφορίες στρατιωτικού περιεχομένου, υποστηρίζοντας πως έστελνε πληροφορίες μόνο πολιτικής φύσεως. Τον διέψευσαν όμως την ίδια στιγμή οι κατήγοροι, καθώς εμφάνισαν εισερχόμενο ραδιοτηλεγράφημα, με το οποίο οι αποστολείς εξέφραζαν την ανησυχία τους στον Μπελογιάννη για την...καθυστέρηση στην μετάδοση στρατιωτικών πληροφοριών από μέρους του.

Κατά την διάρκεια της τελικής 40λεπτης απολογίας του ο Μπελογιάννης, σε αντίθεση με προηγούμενες καταθέσεις, προσπάθησε να αποποιηθεί οποιαδήποτε σχέση με τους ασύρματους και τους «κομβικούς» συγκατηγορούμενούς του, ενώ προσπάθησε να υποβαθμίσει και την αξία των ραδιομηνυμάτων. Τον εξέθεσαν όμως με τις ομολογίες τους κάποιοι απ'τους συγκατηγορούμενούς του, όπως ο Καλοφωλιάς, που ομολόγησε ότι είχε πάρει-δώσει με τον Μπελογιάννη, τότε για μηνύματα και τότε για χρήματα. Γενικώς στο σημείο αυτό, η στάση του Μπελογιάννη ήταν «δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα, δεν απαντώ». Αναλώθηκε κυρίως σε αναφορές στο αντιστασιακό του παρελθόν, στην αγάπη του για την...πατρίδα και στον...πατριωτισμό του ΚΚΕ. Εντύπωση προκάλεσε δε, όταν σε κάποια στιγμή, θέλοντας να αντικρούσει την κατηγορία, ότι τα Ελληνόπουλα που βρέθηκαν (ή που υποχρεώθηκαν να βρεθούν) στο Παραπέτασμα, εκπαιδεύονται ως στρατιώτες, ανάγνωση απόσπασμα από την εφημερίδα «Εθνικός κήρυξ», σύμφωνα με το οποίο τα Ελληνόπουλα απασχολούνται στο Παραπέτασμα ως...ανθρακωρύχοι. Και μ' αυτό το «συντριπτικό» επιχείρημα ο Μπελογιάννης (ή Υποζαχαριάδης όπως ήταν το παρατσούκλι του), προφανώς, ήθελε να αποδείξει, αφ' ενός ότι το ΚΚΕ δεν προετοίμαζε και πάλι στρατό για να επιτεθεί στην Ελλάδα, κι αφ' ετέρου ότι τα παιδιά δεν...περνάνε και τόσο άσχημα. Σε σχέση με

την χρηματοδότηση του κόμματος, υποστήριξε ότι τα χρήματα προέρχονταν από...εράνους που πραγματοποιούσαν οι 30.000 κομμουνιστές «πρόσφυγες» του εξωτερικού.

Το δικαστήριο κατηγορήθηκε για προκατάληψη εναντίον των κατηγορουμένων και για μια δίκη παρωδία με μια προειλημμένη απόφαση. Ο Μπελογιάννης υποστήριξε πως «είμαι μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ και ακριβώς για την ιδιότητά μου αυτή δικάζομαι, γιατί το Κόμμα παλεύει και χαράζει το δρόμο της ειρήνης, της ανεξαρτησίας και της ελευθερίας». Η αλήθεια είναι ότι υπήρχε ένα αντικομμουνιστικό κλίμα κι αυτό δεν ήταν και τόσο παράξενο. Ήταν πρόσφατες άλλωστε οι οδυνηρές μνήμες του εμφυλίου και το χρώμα ήταν ακόμα φρεσκοποτισμένο από ελληνικό αίμα, και η ευθύνη του ΚΚΕ σ' αυτό το αιματοκύλισμα ήταν πρωτεύουσα. Η υπόθεση δεν ήταν και τόσο άσχετη λοιπόν και λειτουργούσε ενισχυτικά στην διατήρηση των παθών. Υπήρχαν όμως αδιάσειστα στοιχεία, οπότε δεν μπορούσε να τα αγνοεί αυτά ο Μπελογιάννης. Όσο για την απόφαση, βάσει του κατηγορητηρίου, αυτή ήταν μονόδρομος, παρ' ότι η κυβέρνηση Πλαστήρα διαφωνούσε και προσπάθησε να ματαιώσει τις εκτελέσεις. Σε σχέση όμως με τον Μπελογιάννη, εδώ ταιριάζει η φράση «στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί». Κι αυτό γιατί, ο Μπελογιάννης ως «διαφωτιστής» και «κομισάριος», είχε λάβει μέρος στα περίφημα λαϊκά δικαστήρια του ΔΣΕ, όπου είναι γνωστόν πόσο «λαϊκά» ήταν και με ποιες διαδικασίες έβγαине η «ετυμηγορία», που κατά κανόνα ήταν θάνατος. Ίσως οι θαυμαστές του Μπελογιάννη χάσουν λίγη απ' την εκτίμηση που τρέφουν στο πρόσωπό του, αν πληροφορηθούν ότι παραδίδοντας ο ίδιος μαθήματα «δικαιοσύνης» φρόντισε το 1948 να εκτελεστεί με συνοπτικές και πολύ «δημοκρατικές» διαδικασίες ο συνταγματάρχης του ΔΣΕ, Γιώργος Γιαννούλης. Ποιο ήταν το «αδίκημα» του Γιαννούλη; Αντιδρούσε στην «ανεξάρτητη Μακεδονία» και ήταν υπέρ μια συμβιβαστικής λύσης και του τερματισμού του εμφυλίου πολέμου. Ο Ζαχαριάδης που το πληροφορήθηκε αυτό, έστειλε μια επιστολή στον Μπελογιάννη, που τότε ήταν πολιτικός επίτροπος στην ταξιαρχία του Γιαννούλη, με την οποία του έδινε να καταλάβει τι έπρεπε να κάνει. Παρατίθεται χαρακτηριστικό απόσπασμα της επιστολής («Φωτιά και τσεκούρι», Ευάγγελος Αβέρωφ):

Τέτοιοι μαχητές, δείχνουν ότι σπάσανε, βοηθάνε το μοναρχοφασισμό, είναι προδότες του αγώνα του λαού, άχρηστοι και επικίνδυνοι.

Διάλεξε τους πιο καλούς και χτύπα τη σαπίλα κατακέφαλα, να ξεριζώσεις τους τραμπουκισμούς και τις αυθαιρεσίες, να πάψουν οι λιποταξίες, και όποιος κάνει την προδοσία αυτή να πιάνεται και να καταδικάζεται δια βοής και να εκτελείται μπροστά στο λόχο...

Κι ο «δημοκράτης» και «φιλειρηνιστής» Μπελογιάννης έκανε ότι ακριβώς τον διέταξε το «μεγάλο αφεντικό»: Διέταξε την εκτέλεση του «προδότη» Γιαννούλη, στήνοντας ένα «δίκαιο» λαϊκό δικαστήριο, με την κατηγορία ότι...έχανε συνειδητά μάχες. Ξερίζωσε τον «τραμπουκισμό» με τραμπουκισμό.

Ο Νίκος Μπελογιάννης, όμως δεν έχει μόνο αυτή την «επιτυχία» στο ενεργητικό του. Ήταν αυτός που εφάρμοσε την «αρχή της οικογενειακής ευθύνης» για τα μέλη των Ταγμάτων Ασφαλείας. Μαζί με τον Άρη Βελουχιώτη, ως ειδικός απεσταλμένος του γενικού γραμματέα του ΚΚΕ, Γεώργιου Σιάντου, ήταν παρών και συμμετείχε ενεργά στις αποφάσεις για τις σφαγές του Μελιγαλά και των Γαργαλιάνων και ειδικά για το λιντσάρισμα των 19 προυχόντων της Τριφυλλίας στη Βέργα του Κορυφασίου. Σε μια κορύφωση κομμουνιστικής ονειρώξης, γυναικόπαιδα και γέροι φάνταζαν στα μάτια των μεγάλων αυτών «αγωνιστών», ως ταγματασφαλίτες. Κι ασχέτως αν συμφωνεί κανείς ή όχι με την εξόντωση των Ταγμάτων Ασφαλείας, πόσο άρρωστο μυαλό μπορεί να έχει κάποιος που σφάζει γυναικόπαιδα ως «προδότες»; Αρκεί όμως ένα γαρύφαλλο για να μεταμορφωθεί αυτός ο χασάπης σε «αγνό αγωνιστή». Να γνώριζε άραγε ο Πικάσο όταν εμπνέονταν από τον Μπελογιάννη, το «λαμπρό» παρελθόν του; Αν κι απ' ότι φαίνεται ο καλλιτέχνης είχε πάρει εργολαβία όλους τους αριστερούς «αγωνιστές» ανά τον κόσμο και τους αφιέρωνε κι από ένα έργο. Την «τιμή» αυτή άλλωστε την γνώρισε λίγα χρόνια αργότερα κι ο Γλέζος, όταν δικάζονταν κι αυτός για συνέργεια σε κατασκοπεία σε βάρος της Ελλάδος.

Επιστρέφοντας στην δίκη, αξίζει να σταθούμε ίσως λίγο και σε κάποιο διάλογο του Μπελογιάννη με έναν από τους βασικούς κατηγορούς του, τον αστυνομικό Αγγελόπουλο, κατά την διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, όπου φέρεται να ειπώθηκαν τα εξής:

Μπελογιάννης: Ισχυρίζεστε ότι ήρθα εδώ για να εφαρμόσω τις αποφάσεις των ολομελειών της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ;

Αγγελόπουλος: Μάλιστα.

Μπελογιάννης: Οι αποφάσεις αυτές λένε, ότι βάση της δράσης του ΚΚΕ είναι ο αγώνας για το ψωμί, τις δημοκρατικές ελευθερίες, την ειρήνη. Έτσι δεν είναι;

Αγγελόπουλος: Έτσι.

Μπελογιάννης: Επομένως, ο αγώνας για το ψωμί, τις δημοκρατικές ελευθερίες και την ειρήνη είναι συνομωσία κατά της Ελλάδας;

Αγγελόπουλος: Όχι.

Μπελογιάννης: Ευχαριστώ. αυτό μονάχα ήθελα να διευκρινίσω.

Αυτή την ολιγωρία του συνομιλητή του Μπελογιάννη αναπαράγουν μέχρι και σήμερα όσοι θέλουν να αναδείξουν το πολωτικό στερεότυπο: Αδικημένος, έξυπνος, ετοιμόλογος, αγνός, δημοκράτης και ευφυής αριστερός· αυταρχικός, επίπεδος και ηλίθιος καθεστωτικός-δεξιός. Μόνο που ο Μπελογιάννης, «ξέχασε» (και μαζί του αυτοί που τον υμνολογούν) να αναφέρει και μερικές ακόμη αποφάσεις των ολομελειών του ΚΚΕ, με κυριότερη αυτή της 5ης του 1949, όπου έκανε λόγο για ανεξάρτητη Μακεδονία. «Ξέχασε» να αναφέρει επίσης, με ποιον τρόπο επιχείρησε να επιβάλλει τις «δημοκρατικές ελευθερίες» που επικαλέστηκε, όταν το ΚΚΕ, προτίμησε την λύση των όπλων και όχι των εκλογών, λίγα χρόνια νωρίτερα, το 1946, χύνοντας άφθονο ελληνικό αίμα. «Ξέχασε» τέλος να διευκρινίσει ο «ειρηνιστής» Μπελογιάννης, τι ακριβώς εννοούσε ο πολιτικός του καθοδηγητής, Νίκος Ζαχαριάδης, όταν στην 6η Ολομέλεια του κόμματος, τον Οκτώβριο του 1949, έλεγε: «Το όπλο παρά πόδα». Για τέτοιον πατριωτισμό και τέτοιες δημοκρατικές ευαισθησίες μιλάμε. Στα αρχεία των εφημερίδων της εποχής, περιγράφονται αναλυτικά οι καταθέσεις και μπορεί να αντιληφθεί κανείς εύκολα το ποιόν του ανδρός και το τι ακριβώς πρέσβευε, ειδικά όταν καλούσε τον Σοβιετικό υπουργό Εξωτερικών Αντρέι Βισίνσκι (πιο γνωστόν ως «εισαγγελέα του Στάλιν», που είχε στείλει στον τάφο, με συνοπτικές διαδικασίες, χιλιάδες ανθρώπους, με την υποψία και μόνο ότι ήταν εχθρικοί προς το σταλινικό καθεστώς), να παρέμβει για να σταματήσει η δίκη. Και για να κατανοήσει καλύτερα κάποιος, σε τι είδους «δημοκρατία» και «ελευθερία» αναφέρεται ο Μπελογιάννης, δεν έχει παρά να διαβάσει τον ακόλουθο λόγο που εκφώνησε το 1949 για τα 70χρονα του «σύντροφου» Στάλιν («Νίκου Μπελογιάννη άρθρα και λόγοι», 1953). Ο αναγνώστης προτρέπεται να δώσει αυξημένη προσοχή, ιδιαίτερα στον επίλογο του κειμένου:

Σύντροφοι και συντρόφισσες!

Σήμερα σ' όλες τις γωνιές του κόσμου εκατοντάδες εκατομμύρια εργαζόμενοι, μυριάδες αμέτρητες απλοί άνθρωποι, εύχονται από τα βάθη της καρδιάς τους

χρόνια πολλά στο Στάλιν.

Ποτέ κανένας άνθρωπος στον κόσμο ύστερα από τον Λένιν δεν συγκέντρωσε τόσα βουνά αγάπης και αφοσίωσης, αλλά και τόσους σωρούς από λυσσασμένο μίσος. Για κάθε τίμιο άνθρωπο, για κάθε αγωνιστή του δίκιου και της λευτεριάς, για την ατελείωτη φάλαγγα των κομμουνιστών, ο Στάλιν είναι ο σοφός δάσκαλος, ο αγαπημένος φίλος, ο δοξασμένος αρχηγός. Είναι η καρδιά της καρδιάς μας. Είναι ο «μπάρμπας», όπως με μια λέξη τον ονομάζει χαϊδευτικά ο λαός μας. Και αντίθετα για όλους τους εκμεταλλευτές, για όλους τους εχθρούς της προόδου, ο Στάλιν είναι ο πιο μισητός αντίπαλος, ο πιο φοβερός εφιάλτης τους και στον ύπνο και τον ξύπνιο τους.

Σήμερα, ο Στάλιν ενσαρκώνει τους πόθους και τις επιθυμίες, τις ελπίδες και τα όνειρα εκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι η προσωποποίηση μιας ολόκληρης εποχής, της πιο ιστορικής εποχής, που γνώρισε μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα, της μεγάλης σταλινικής εποχής, της εποχής του Κομμουνισμού. Γι' αυτό είναι και μεγάλος.

Στην ιστορία πολλούς είπανε και λένε μεγάλους. Όμως πολλοί λίγοι αξίζουν αυτόν τον τίτλο. Μεγάλος δεν μπορούσε να είναι ένας τυχοδιώκτης σαν τον Χίτλερ, που δοκίμασε να γυρίσει την ιστορία προς τα πίσω και ματοκύλισε τον κόσμο. Ούτε μπορεί να 'ναι ποτέ μεγάλος ένας εγκληματίας σαν τον Τσόρτσιλ, τον εχθρό κάθε προοδευτικού κινήματος, τον εμπρηστή ενός νέου πόλεμου. Ο Στάλιν όμως είναι και παραείναι μεγάλος, όπως είναι κι ο Λένιν και ο Μαρξ. Ένας Ρώσος μαρξιστής, πολύ σωστά είπε ότι μεγάλος άνδρας είναι εκείνος που «βλέπει μακρύτερα από τους άλλους και θέλει δυνατότερα από τους άλλους». Το «να βλέπεις μακρύτερα από τους άλλους», σημαίνει να βλέπεις ότι η ιστορία κινιέται προς τα μπρος, προς την πρόοδο και ταυτόχρονα να συλλαμβάνεις κάθε φορά τους νόμους αυτής της κίνησης. Και το «να θέλεις δυνατότερα από τους άλλους», σημαίνει να 'χεις όλη την αλύγιστη θέληση και δύναμη που χρειάζεται, για να μπεις επικεφαλής αυτής της ιστορικής κίνησης, να συντρίψεις κάθε παλιό και σάπιο και να οδηγήσεις την ανθρωπότητα σ' έναν καινούργιο πιο πολιτισμένο, πιο ευτυχισμένο και πιο χαρούμενο δρόμο.

Σήμερα κανένας δε βλέπει μακρύτερα από τον Στάλιν και κανένας δεν έχει δυνατότερη θέληση από τον Στάλιν. Και βλέπει μακρύτερα από κάθε άλλον ο Στάλιν, γιατί στάθηκε ο καλύτερος, ο πιο πιστός μαθητής και συνεχιστής του έργου του Μαρξ και του Λένιν. Γι' αυτό είναι καταπληκτική η δύναμη της επιστημονικής του πρόβλεψης. Όταν μιλάει ο Στάλιν, μιλάει η ζωή, η αλήθεια, η πείρα ολόκληρων αιώνων. Στα λόγια του καθρεφτίζεται ολοζώντανο το παρόν και ζωγραφίζεται με ακρίβεια το μέλλον. Ό,τι λέει ο Στάλιν γίνεται. Είπε πριν την επανάσταση ότι μπορεί η Ρωσία να ανοίξει πρώτη τον δρόμο προς τον Σοσιαλισμό και τον άνοιξε. Είπε ότι μπορεί να ανοικοδομηθεί ο Σοσιαλισμός στη Ρωσία και ανοικοδομήθηκε. Είπε από το 1925 ότι θα νικήσει η Κινεζική Επανάσταση και νίκησε. Είπε, όταν ο Χίτλερ ήταν παντοδύναμος ότι ο Χιτλερισμός θα συντριβεί και συντρίφτηκε. Είπε ότι θα ανοικοδομηθεί ο Κομμουνισμός στη Ρωσία και ανοικοδομείται. Κι όταν σήμερα ο Μαλένκοφ, ένας από τους πιο καλούς μαθητές του Στάλιν, λέει πως «αν οι ιμπεριαλιστές εξαπολύσουν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ο πόλεμος αυτός θα ναι ο τάφος όχι μονάχα για μερικά καπιταλιστικά κράτη ξεχωριστά, μα για ολόκερο τον Καπιταλισμό, ποιος αμφιβάλλει ότι κι αυτό θα γίνει;».

Κι έχει την πιο δυνατή θέληση ο Στάλιν, γιατί η πίστη του είναι βουνό και η επίμονη του αμέτρητη. Για τον Στάλιν, δεν υπάρχουν εμπόδια και δυσκολίες αξεπέραστες, δεν υπάρχουν φρούρια απόρθητα. Πρωταθλητής στην σκληρή πάλη για τον παγκόσμιο Κομμουνισμό, ο Στάλιν διαπαιδαγωγεί όλα τα στελέχη του με το ίδιο του το παράδειγμα στην πάλη με τις δυσκολίες, υπόδειγμα αυταπάρνησης και αυτοθυσίας.

«Να μην αμφιβάλλετε σύντροφοι», γράφει το 1929 στις οργανώσεις και τα μέλη του κόμματος που τον ευχήθηκαν για τα 50χρονα του, «να μην αμφιβάλλετε ότι είμαι έτοιμος και τώρα και πάντοτε να δώσω στην υπόθεση της εργατικής τάξης, της προλεταριακής επανάστασης και του παγκόσμιου Κομμουνισμού, όλες μου τις ικανότητες κι αν χρειαστεί ακόμα και την τελευταία σταγόνα από το αίμα μου».

Ποιός από τους αντιπάλους μας έχει να επιδείξει παραδείγματα αυτοθυσίας στα «ιδανικά» τους; Μήπως ο Τρούμαν και ο Άτλι; Μήπως ο Τσαλδάρης και ο Φράνκο; Ή μήπως η βασίλισσα της Ολλανδίας ή ο Τσαγκ Κάι Σεκ; Τα «ιδανικά» τους, αυτά που λένε ιδανικά, είναι ψεύτικα, κάλπικα. Γι' αυτό και οι ίδιοι είναι κάλπικοι και η ιστορία θα τους πετάξει στα σκουπίδια της. Τους μεγάλους ήρωες τους γεννούν τα μεγάλα ιδανικά, το ιδανικό του Κομμουνισμού. Αυτό ζει ακόμα κι όταν πεθαίνουν.

«Θα έπαιρνα τον ίδιο δρόμο, αν θα ξανάρχιζα τη ζωή μου, γιατί ο Κομμουνισμός είναι τα νιάτα του κόσμου», γράφει λίγες στιγμές πριν τουφεκιστεί από τους χιτλερικούς ο αλησμόνητος Γάλλος διανοούμενος Γκαμπριέλ Περί. Και μια Κινέζα κομμουνίστρια, που καταδικάστηκε σε θάνατο, φωνάζει στους στρατοδίκες της: «Εγώ ξέρω γιατί έζησα και γιατί πεθαίνω. Εσείς μπορείτε να μου πείτε γιατί ζείτε;»». Ο Βούλγαρος Λιουτιμπρότσκι, την ώρα που θα του περνούσαν οι δήμειοι το σκοινί στον λαιμό, γράφει στον πατέρα του, που λύγισε και του προτείνει να αποκηρύξει το κόμμα του για να σωθεί: «Τι μας χρειάζεται, πατέρα, η ζωή μας, αν σώζοντάς την μείνουμε μονάχα ζωντανά πτώματα που βρομούν; Θα βαδίσω προς την κρεμάλα ήσυχος και χαρούμενος με καθαρή τη συνείδηση, ότι στη σύντομη, μα γεμάτη αγώνες για τη λευτεριά ζωή μου, δεν ντρόπιασα ούτε το όνομα του κόμματος, ούτε το δικό σου, πατέρα. Και με το σκοινί στο λαιμό σας φωνάζω: Ψηλά το κεφάλι πατέρα, αγαπημένη μου γυναίκα, μικρό μου παιδί, που δεν σε είδα ποτέ...». Ακόμα ο Χρήστος Φιλίδης γράφει το '43 στην αδελφή του, όταν πάνε να τον εκτελέσουν: «Δεν έχει σημασία το πόσο θα ζήσεις και ποτέ θα πεθάνεις αλλά πώς θα ζήσεις και πώς θα πεθάνεις».

Και ακόμα με το ιδανικό του Κομμουνισμού και με το παράδειγμα του Στάλιν διαπαιδαγωγήθηκαν και πρόσφεραν σήμερα, ό,τι πολυτιμότερο είχαν χιλιάδες Έλληνες κομμουνιστές, από τον αξέχαστο Αναστασιάδη μέχρι τον νεαρό αγρότη της πιο απομακρυσμένης γωνίας της χώρας μας. Ό,τι πιο αγνό και μεγάλο, ό,τι πιο αληθινό και ανθρώπινο, ό,τι δυνατό και ηρωικό έχει να δείξει η ιστορία σήμερα, αυτό γεννιέται από τις ιδέες του Κομμουνισμού, το εμπνέει ο Στάλιν, που ενσαρκώνει την αλύγιστη θέληση και απόφαση εκατομμυρίων μαζών για το γκρέμισμα της σκλαβιάς και το χτίσιμο μιας καινούργιας φωτεινής και χαρούμενης ζωής. Ο Στάλιν ανάθρεψε και διαπαιδαγώγησε το μεγάλο επιτελείο

του κομμουνισμού, το Μάο Τσε Τουνγκ, τον Τορέζ, τον Τολιάτι, τον Ράκοσι, τον Πόλιτ, τον Γκότβαλντ, τον Τσερβενκόφ, τον Πικ, την Πασιονάρα, τον Ντεζ, τον Πρέστες, τον Ζαχαριάδη και τόσους άλλους αγαπημένους ηγέτες των λαών της γης.

Γι' αυτό σήμερα από τη μια άκρη της γης ίσαμε την άλλη, ο Γάλλος εργαζόμενος, κι ο Ινδός δουλοπάροικος, ο Ιταλός εργάτης κι ο μαύρος της Αφρικής, ο Έλληνας αγρότης κι ο τσοπάνος της Μογγολίας, καθένας που κερδίζει το ψωμί του με τον ιδρώτα του, εύχεται στον Στάλιν από τα τρίςβαθα της καρδιάς του να ζει πολλά, παρά πολλά χρόνια.

Αλλά, σύντροφοι, η καλύτερη τιμή, το λαμπρότερο δώρο που θα μπορούσαμε να προσφέρουμε στον αγαπημένο μας Στάλιν θα είναι να προσπαθούμε όλοι, με μια επίμονη, αδιάκοπη προσπάθεια, να γίνουμε άξια παιδιά του. Το όνειρο κάθε αγωνιστή, πρέπει να 'ναι να μοιάσει όσο περισσότερο μπορεί με τον Στάλιν.

Να διδαχτούμε από τη σοφία του, που με κρυσταλλένια λαμπρότητα και απλότητα βρίσκεται μέσα στα έργα του.

Να μαθαίνουμε, όπως ο Στάλιν, να διδασκόμαστε από το λαό, από τις μάζες. Να διδαχτούμε από τις έξοχες οργανωτικές του ικανότητες, από τη δύναμη να διαλέγει τα στελέχη και να οργανώνει τον έλεγχο της δουλείας. Να μας γίνει παράδειγμα η ιδιωτική ζωή του, η απλότητα και η σεμνότητά του, η αποστροφή του στους θορυβοποιούς, τους φλύαρους, τους κόλακες και τους δουλοπρεπείς ανθρώπους.

Σύντροφοι και συντρόφισσες!

Σήμερα όλοι οι ταπεινοί και κατατρεγμένοι της γης ορκίζονται στ' όνομα του Στάλιν. Όλοι όσοι ζουν στην καταφρόνια πιστεύουν ότι θα γίνουν το παν, γιατί τον αγώνα τους τον καθοδηγεί ο Στάλιν. Κι όλοι εμείς οι Έλληνες αγωνιστές, πιστεύουμε πως έπαθλο του αγώνα μας θα 'ναι σύντομα η λαϊκοδημοκρατική σοσιαλιστική Ελλάδα, γιατί τον ηρωικό μας αγώνα τον παραστέκει ο Στάλιν και

γιατί θα κάνουμε ό,τι μπορούμε να φανούμε αντάξιοι του μεγάλου μας δάσκαλου και αγαπημένου μας συντρόφου και φίλου.

Στ' όνομα του Στάλιν, για τα μεγάλα μας ιδανικά, ποτίστηκε με το αίμα των ηρώων μας και κάθε γωνία της πατρίδας μας. Κι αν αυτή τη στιγμή μπορούσε μαζί μας να φωνάξουν οι πολιτείες και τα βουνά μας, οι κάμποι και τα χωριά μας, θα φώναζαν και θα λέγαν: **Ζήσε ακόμα πολύ, παρά πολύ, μεγάλε Στάλιν!**

Την καλύτερη απάντηση, σ' αυτό το «διαφωτιστικό» κείμενο του Μπελογιάννη, θα δώσει χρόνια αργότερα, ο ίδιος του ο γιος, Νίκος Μπελογιάννης, σε συνέντευξή του («Ελευθεροτυπία», 12-4-2008):

Από τα Χριστούγεννα του '63 μέχρι την Δικτατορία πήγαινα κι εγώ συνεχώς στα γραφεία της ΕΔΑ, όπου άκουγα όλο τον κόσμο. Έβλεπα, λοιπόν, πως πολλοί στην ΕΔΑ ήταν αγράμματοι. Θυμάμαι ένα στέλεχος να λέει συνέχεια «παρρησία όλων» κι εγώ, παιδί της Έκτης Δημοτικού, την διόρθωνα: «Παρουσία», της έλεγα. Αλλά όλοι αυτό οι αγράμματοι έπρεπε να κυριαρχήσουν. Και όλο αυτό που έβλεπα, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην διαπαιδαγώγησή μου. Αναρωτιόμουν τι γυρεύει η Έλλη (σ.σ.: Έλλη Παππά, μητέρα του και σύντροφος του Μπελογιάννη), που ήξερα ότι ήταν μορφωμένη, με όλους αυτούς τους αγράμματους... Το 1974 αναρωτιόμουν γιατί πήγαν και σκοτώθηκαν. Μετά το 1989 έλεγα: Για όνομα του Θεού, γι' αυτό το τερατούργημα θυσιάστηκαν;... Και σκεφτείτε τώρα εμένα, να μου λένε διάφοροι, ως τη δεκαετία του '80, «παιδάκι μου, να γίνεις σαν τον πατέρα σου και να τον ξεπεράσεις». Δηλαδή, στα δικά τους μυαλά, να δώσω τη ζωή μου για τον Μπρέζνιεφ και τον Φλωράκη και πιο πριν για τον Κολιγιάννη. Ή πολλώ μάλλον, που σήμερα θα έφτανε τα όρια του κωμικού, για την Αλέκα (Παπαρήγα). Θα δίνατε εσείς τη ζωή σας για την Αλέκα;